

H. V. 309 Om R. Frø. Udskeelseløst

1. Oplag.

PAA LIVETS KEGLEBANE

ELLER

SOMMERREVYEN

1899

Musik og
Ofter Jørgensen

Copyright 99

Forlagernes Egenfor

Kjøbenhavn. Wilhelm Hansen, Musik-Forlag.

x 390292 302

Ja, havde blot Danmark mange saa!—

Allegretto, Theobald.

Dupuy.

Nr. 1.

1. Da Han - ro - vits var Di - rek - tør med Ga - ge
 2. Hvergang Edvard Bran - des skriver en Bog, har „Dan - ne -
 3. Et sø - delt Sprog Ca - bi - ro skrev, Pro - fes - sor
 4. ProvstBjer - re starter et sø - de - ligt Blad, med Kri - sten -
 5. Ta' Al - fred Ip - sen Sværdet fra Lænd, da ryster selv
 6. For mig ma' Kvin - den gerne ha' Klub, naar blot hun

og med Til - be - hær, og i sit Drivhus Humle kunde dyr -
 brog^{at} hans Ne - kro - log, jeg sluger Bo - gen raa, pr. Læ - se - ta -
 Pe - ter snart han blev, som Kommi - te - ret gav han Løf - ter smuk -
 dom og Gud véd hvad, han faar de al - ler - bed - ste Folk paa Plad -
 Fjen - dens bed - ste Mænd, ja fal - der li - ge rent ud sagt paa En -
 er og hun bliver den Knop, den Knop, som Manden bry - der, Manden bry -

ke, var Fol - kets Kær - lig - hed hans Styr - ke^{mf}
 ske, der er El - skov fra Fadder er Elskov fra Fla - skel
 ke, blandt an - det om „en Dra - ge duk - ke“
 sen, og des - for - u - den Psalm i - sten Mad - sen.
 den, thi han er fryg - te - lig i Pen - nen.
 der sig om, trods tu - sin - de Tor - ne og Ly - der.

mf

Men midt i al sin Her - lig - hed la' han Gam -
 Det rul ler saa vildt det un - ge Blod, des - vær - re var
 Og da han akt sin Af - sked fik og som E -
 Det Blad frygter Gud, men el - lers ej no'et, ProvstBjer - re
 I In - ter - vie - wer og Po - le - mik, i Rej - se -
 Kvin - de, vor Sol ef - ter Ruskvejr og Regn, ja lav Du kun

bri - nus, Scep - ter ned, til Sorg for si - ne Kon - to - ri -
 En - den ik - ke saa god; be - grun - det paa den Rumpske Geschieh -
 tats - raad Han - sen⁴ gik, græd Sam - see: mon vi træf - fes ti'
 brændtesig li - ge godt paa'et, ved Høj - res Stovskog Fæl - les - spis -
 skildringer og Kri - tik, Kan ta - ter, Dra - mer Vi - ser og ' O -
 Hegn, men bliv dog vor eg'n, vor e - gen, go - de, dan - ske Kvin -

mf ster! Ja, havde blot Danmark man - ge saa, ja saa var der
 te! Ja, havde blot Danmark man - ge saa, ja saa var der
 re? Ja, havde blot Danmark man - ge saa, ja saa var der
 ning! Men havde blot Danmark man - ge saa, ja saa var der
 der! O, havde blot Danmark man - ge saa, ja saa var der
 de! Saa længe blot Danmark har mange saa, saa læn - ge blif

in - gen Man - gel paa - svært godt ga - ger - te Pen - sio ni -
 in - gen Man - gel paa - paa Dig - te - re, der ik - ke kan dig -
 in - gen Man - gel paa - Ge - hei - me - kon - fe - rens - raads Spi -
 in - gen Man - gel paa - paa Folk, der brænder af O - ver - be - vis -
 in - gen Man - gel paa - u - for - be - der. li - ge Vrev - le - ho' -
 der ej Man - gel paa - paa Mænd, der la'r sig binde til hen -

ster, svært godt ga - ger - te Pen - sio - ni - ster!
 te - paa Dig - te - re, der ikke kan dig - tel
 rer, Ge - hei - me - kon - fe - rens - raads Spi - rer!
 ning, paa Folk, der brænder af Over - be - vis - ning!
 der. U - for - be - der. li - ge Vrev - le - ho' - der!
 de, paa Mænd, der la'r sig binde til hen - de!

Yvette!

Tempo di Valse.

Kväsar-Valsen.

Amalie.

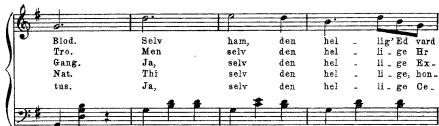
Nr. 2.

- 1. Lastens Y -
- 2. Skam Dig, Y -
- Fine.* 3. Fy føj, Y -
- 4. Rø - de Y -
- 5. Sø - de Y -

vet. te fra Lastens Pa - ris, So - do - mas Tolvknaps be -
 vet. te, Du Hel - ve - des Barn, Du sang en Præst ind i
 vet. te, Du skul. de ha' Skænd hvad har Du gjort ved de
 vet. te, ces vi - eux mes - sieurs har Du gjort kul - dre - de,
 vet. te, jeg syn - ger din Pris, mig sang Du halvt ind i

handske - de Gris, skændtvi dit fran - ske kun slet for -
 Djs - ve - lens Garn, han var en Hel - gen, saa ren og
 un - ge Mænd! De fi - re Stu - den - ter, hvor - om Du
 Ked er He, Ve - ster - gaard græ - der og Schæck er
 Pa - ra - dis, mig og min On - kel An - to - ni -

stod, har Du for - gif - tet vort un - ge
 go', fæ - sted en Hu - stru i Æ - re og
 sang, har gjort u - ro - lig Per Mad - sens
 mat, Brændsted for - tviv - let ved Dag og
 us, en al - dren - de Pa - stor e - me - ri -

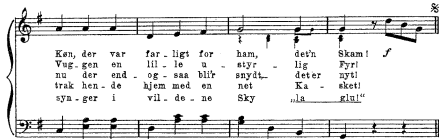
Blod. Selv ham, den hel - lig' Ed vard
Tro. Men selv den hel - li - ge Hr
Gang. Ja, selv den hel - li - ge Ex -
Nat. Thi selv den hel - li - ge, hon -
tus. Ja, selv den hel - li - ge Ge -

Brandes, der var saa u - skyl dig og fromsom et Lam,
Hyr. de rent glemte de Hen-syn, han skyl der Hr Sthyr,
a - men har gjort Pa - stor Clausen en Del for - knyt,
net - te Stu - den - ter - for - e - ning fik hun i sit Net: De
ci - lie, min lil - le Ni - e - ee fra Hol - læn - der - by,

har Du be - tro - et, at der fandtes et
tre Maa - ne - der ef - ter der sig rør - te i
sløjt var det nok tid - li - ge - re - ja - men, at
sang he - le Nat - ten, vive Y - vet - tel^u og
gaar nu og nyn - ner „aa fa - mil - le“ og

Køn, der var far - ligt for ham, det'n Skam! *f*
Vug - gen en lil - le u - styr - lig Fyrl
nu der end - og - saa bli'r snydt - deter nyt!
trak hen - de hjem med en net Ka - sket!
syn - ger i vil - de - ne Sky „la - glul“

D. S. al Fine.

Hvis det da'nte bli'er Løgn.

Tempo di Valse.

Wiener-Melodi.

Nr. 3.

1. Om hun-dre-de
2. Seks Sø-stre Hr
3. Skal vi byg-ge
4. Hos Dron-ning Vilh'.

Aar saa er So-len brændt ud, saa gaar man og fry-ser og
 Hei-de har købt og har kær, han véd, hvad de Sø-stre mell'm
 vid-re, som vi har be-gyndt, saa vil vi sgu snart mangle
 mi-ne i Haag paa et Slot dér slaas de om Fre-den, og

bli-ver for-snuet. En Svensker har spaaet det, hvor fra han det
 Brød-re er værd, de Sø-stre har in-gen Kat kig-get paa
 kon-ge-lic Ment, og Ban-ker-ne kan vi ej Pen-ge faa
 det gaar nok godt, Ja, Fre-den er sik-ret, den bli-ver til

véd, der-om kan jeg „her-ska-pet“ ej gi' Be-sked. Den
 før, men Gud naa-de Hei-de, i-fald han dem rør! Nu
 fra, for Ban-ker-ne, si'er de, skal selv in-gen ha'. Men
 Lov, for Pær-seer-ne er den ej gæl-den-de dog. Og

mulig kan lig.ge og ul.me i Grund'n, men Sommer og Var.me og
 ber de be.va.res, nu skrives der højt af Folk,man sku'syn's det ej
 nu faar de Lov til at trykke en Snes Milli-o-ner i Sed.ler teen
 Kri.gen skal af.ska.fes in.den en Frist, hvad Ravn skal be.stil.le, det

rit.
 Lys er for.svund'n.Ja, So.len er sluk.ket, man ser ba.re
 ra.ged en Døjt.Ja, Hei.de sku' helstbyg.ge én til paa
 en.ge.re Kreds.Ja, I.de.en er dri.stig, maa.ske lidt for.
 gad jeg nok vidst! Ja, for Rav.nen og Ør.nen og Glen.ten og

Røg'n, ja, saad'n vil det gaa,..hvis det da'n.te bli'er Løgn! ja,
 Fløj'n, og det gør han nok,..hvis det da'n.te bli'er Løgn! ja,
 fløj'n, men den vil gi' Luft,..hvis det da'n.te bli'er Løgn! I.
 Høg'n skal nu hol.de Fred,..hvis det da'n.te bli'er Løgn! ja,

So.len er sluk.ket, man ser ba.re Røg'n, ja, saad'n vil det
 Hei.de sku' helstbyg.ge én til paa Fløj'n, og det gør han
 de.en er dri.stig, maa.ske lidt for fløj'n, men den vil gi'
 Rav.nen og Ør.nen og Glen.ten og Høg'n skal nu hol.de

gaa,..hvis det da'n.te bli'er Løgn!
 nok,..hvis det da'n.te bli'er Løgn!
 Luft,..hvis det da'n.te bli'er Løgn!
 Fred,..hvis det da'n.te bli'er Løgn!

Theater-Monopolet.

Moderato.

Theobald.

Mel: af „Geisha.“

Nr. 4.

1. Vil Du la - ve Cho - ko - la - de el - ler slagte Svin,
 2. Tu - sind Læ - ger kan os gi' u - mu - lig Me - di - cin,
 3. Dog hvorfor skal Schreder, A - bra - hams og Pe - ter Vilh
 4. Di - rek - te - rer har vi: Ar - ne, Jo - a - chim og Carl
 5. Dan - ne - skjoldkan li - ge net - op pas - se sin Bal - let,
 6. Vi har Sku - e - spill' re nok langt fler end man sku' tro,
 7. Mis - for - staa mig ret, lad A - bra - hams kun Vinfren lang

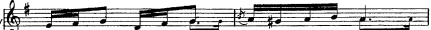
skri - ve Geo - gra - fi - er el - ler far - ve Mar - ga - rin,
 men kun nog - le faa maa gi' os Far - cer fra Ber - lin,
 og Mar - ti - nius e - ne næ - re Kun - stens hel - lje Ild?
 og Scheel Wan - del, han kan til - med selv gi' Ha - kon Jarl!
 spil - ler al - drig E - wald el - ler Wes - sel el - le Vett,
 kni - ber det, saa kan vi godt faa fle - re fra Ho - bro,
 gni - de væk paa før - ste Vi - o - lin for sid - ste Gang,

teg - ne ne - get sinds - sygt til en Bor - ger - fest - Pla - kat,
 hver kan bli - ve Dom - mer naar han ba - re har stu - dert,
 Nej, Gu' skal en - hver ha' Lov at væ - re Di - rek - ter,
 Tænk, Thor Jen - sen, der nu sæl - ger Sla - ve - Cog' - nae,
 „Kærlighed u - den Strøm - per“ for Jens Kjeld - sen lig - ge maa, og
 de der ik - ke duer, dem kan vi sen - de til Løg - ster,
 og lad ba - re rul - le Mar - ti - nius, li' - saa galt Du vil,

el - ler ud - gi' gam - le Vi - ser i et nyt For - mat -
 men Bal - let - ten Bell - mann den er mo - no - po - li - sert!
 som er yac - ci - nert og ik - ke vid' re straf - fet før.
 slaa sig væl - dig op paa Cu - ra - eo de Ber - ge - rae!
 tænk Jer Go - thes Faust med Kjeld - sens Som - mer - bux - er paa!
 dér kan de saa skif - tes til at væ - re Di - rek - ter!
 Schreder sta - dig - væk for - tæl - le, at han sæt - ter till

Vær saa ar - tig, Du, Mar - ke - det er frit!
 Dri - ve Po - li - tik kan de vær - ste Dyr,
 Jeg syns Oet - tin - ger han er me - get go',
 Ro - the, som nu ej har En - ga - ment,
 Tænk Jer O - pe - ra saa - dan ar - ran - gert,
 End kan Wi - vels Hus faa en hel - dig Start
 Men vi vil og - saa ha' vo - res Sku - e - plads,

i hvad Fag, Du har Lyst, kan Du gaa fal - lit,
 der er kun me - get faa Folk som Rump og Sthyr,
 lad ham dog, naar han vil, blot „tre Par Sko“ og
 lad ham kun aab - ne med - ak, der var en - gang!
 at man fik Fi - ga - ro, mens man blev bar - bert,
 som et flot Tem - pel for Tha - li - a à la car - te.
 Du og jeg, hvem der vil, hvor der nu e' Plads,

paa en Drej - er - bænk el - ler Præ - ke - stol,
 dri - ve Dra - ma - tik maa kun fi - re - fem, men
 Fi - ske - Fred'rik - sen - Gud, ja lad ham kun
 O - berst Pon - top - pi - dan kan som Di - rek - tør
 og en lil - le Akt af Fru Em - ma Gad,
 Der kan Wi - vel selv gi - ve Wal - len - stein,
 en med kæk - ke Pi'er, en med Af - tens - mad,

kun The - a - tret er Mo - no - poli
 det er og - saa crème de la crème!
 se at fi - ske Folk paa „Hav - sens Bundi“
 spil - le „Pi'er - nes Jens“ med Hon - nær!
 mens man tog et halvt ro - mersk Bad!
 me - dens Neii - en - dam gi'er Kal - le - stegn!
 en med Sha - ke - speare og Bru - se - bad!

Søren Jyde.

Moderato.

Johanne.

Fransk Mel.

Nr. 5.

1. Hr. Wal-ken-dorff, saa brav en Mand, der
 2. Og til at pas-se nøj-e paa, at
 3. Og un-der Madsens Va-re - tægt smaa
 4. En Dag paa det Kol-le-gi-um; hvor
 5. Saa bleg han blev, da han det saa', det
 6. Og Sø-ren Jy-de As-not hed, en
 7. Mens Mad-sen lig-ger syg af Sorg, trak
 8. O! al-le Sø-re-ner husk paa, saa.

rit. - a tempo

le-ved un-der Christi - an med Til-navn Ijer-de, han byg-ge-de for eg-ne
 al-ting gik som det sku' gaa og sluk-ke Gas-sen, og hin-dre To-nen blev fri-
 Spi-rer til en sø-del Slægt der varsomt plan-tes, - til Slangen kom i Pa-ra-
 hver A-lumnus har sit Rum samt Va-ske - kæl-der, fandt Mad-sen u-den før en
 ger et voldsomt Indtryk paa Hr. Pe-der Mad-sen. Selv buer han de Brun-ler
 Provste-ret ham dem-te ned i sor-ten Gry-de. Fra Bog og Pen løb han med
 Sø-ren ud til Klampen-borg sin Ca-ro-li-ne. Den Straf han fik var grusom
 dan kan det Jer al-le gaa, som det gik Sø-ren. Vil Du ej kal-des Svi-ne.

rit. - a tempo

Krus Stu-den-ter-ne et Stu-die - hus, ham selv til Æ-re!
 vol, der valg-te han Dok-tor the-ol. Hr. Pe-der Madsen!
 dis, den stamme-de na-tur-lig-vis fra Ed-vard Brandes!
 Dør en Haarmaal og et Sil-ke-sler samt to Bru-neller!
 ud og bleg af Harm-dem hel-der ud i Skarn-kaasen!
 Skam, paa Ho-se-sok-ker fulg-te ham Fru-Sø-ren Jy-de!
 haard: paa Bak-ken sang han tre-dive Aar: Kom Ca-ro-li-ne!
 pels, stil al-drig Pi-gens smaa Bru-nels u-den for Da-rens!

Allegro.

Potpourri.

Nr. 6.

f I - gaar jeg fik min Trøj-e, og strax jeg trak den paa i

lil-le Kongens - ga - de, der boe - de Biskop Abs - a - hanskal hu' et Hur - ra, som kan

ran - ge ned til'n rædsom fornem Hertug i Paris, der sin Ko - ne myrded. Har I læst den

Moderato.

Berlingske A - vis, el - ler har I hørt, at to Drosler sad paa Bøgekvist, saagode

Allegretto.

Ven - ner var de vist, de sang: ti stil - le, Hold Mund, ti atter og

meno
buk, Kuk, kuk, o, hvor skent, o, hvor klün - ger den her - lig paa.

Allegro moderato.

ny, hvad jeg nu a. te trø'r den gør, for den har al. driggjort det før. Men

Moderato.

nu er Fuglen flej. et, jeg er - fa. re. de for. vist, den havde sig tro - lo. vet med

Marcia.

en Semi - na. rist, - en Her. re i Aan. der. nes Ri. ge, en af den Stamme, som

Allegro moderato.

e. vigt skal staa, til Ar. bej. de, Liv el. ler Død. Det gaarsaa herligt o. veralt, hvor

man sit Øj. e ven. der, selv gik jeg over Søog Land, der mødte jeg en gammel Mand, han

Valse lento.

spurgte mig, han kys. sed' mig, den lille Gaa. se. pige med det rø. de Haar, for

rit.

Natten var yn - dig, her - lig og blid med svarmende Elskov og Me - lan - ko -

Allegro.

li. Men i vo - re po - le - re de Da - go be - griber man, det er en

Marcia.

Skam, at Haandværksmanden har det godt, endskendt han sjældent lever fløt, og skendt han tidter

Allegro moderato. **Allegro mod.**

født i et Land, hvor Ka - sta - nier - negro, synger han Rid - der Rup, Ridder Ro, og saa Da

li la la la la, Da li la la la la la la, Da li la la la la la la, Da li la

Alle.

la! Da li la la la la la la, Da li la la la la la la la la la la la la la!

Nr. 7.

Allegretto.

Hansen.

Fine.

1. Jeg er
2. Him - mel -
3. Man har
4. Jour - na -
5. Ak min

sund, jeg er friak, jeg er nok stærk, Barndoms.krøl.ler - ne end jeg har, jeg har
glad Pa.stor Dye.kør bli - ver, naar han red.der en A.bon - nent, jamen
fej - ret Kong Fred.riks Ga - ve kent med Ta - le, med Dans og Gøgl, med lidt
li - ster - ne smæl - ter sam - men snart i Skri - ve - Toj, snart i dress, men de
Svi - ger - ske la'r sig prak - ke stramme An - ti - kvi - te - ter paa, aahun

ik - ke saa meget, der kan lig - ge her bag paa min Haandsgu af Ma - ve - ka -
gla - dest, naar han red - de kan sig en Sjul, der er Hel - ve - de vis om -
Held man til Ta - le - re fik Kan - cel - li - raa - den Pe - ter - sen og Grosser'
smæl - ter dog bedst, naar de mø - des til Fest, hvor der just hol - des Pressekon -
ro - der hver Dag rundt i Kæl - dre ved Stranden, i Slip - pen og Aa - ben -

tarrh, men jeg døj - er saa feilt af Voxværk, jeg har haft det fra lil - le
trent. Og en Dag, hvor med Sorghan skri - ver om vor Tid og For - dær - vel -
Tro - jel. Der var Ju - bel i Kon - gens Ha - ve, Kan - cel - li - raa - dens Ord siog
gros: Ved en Lys - holmer ud - i Drammen, ved en Aal - bor - ger i Ho -
raa. Hun har hug - get en gammel „Nak - ke“ en Kon - sol i Na - po - leon -

a', det kan kom - me, naar jeg bér min Mor - gen - ben, el - ler naar
sen, kom - mer ind der en ung Mand og spør - „Har De Brug for en
ned: „Ven - ner, al - tid vor Grund - Lov vi om - fat - ted med ren u -
bro, ved en Cog - nae i Rom, en Li - ker i Leg - ster og et
Stil, et Em - pi - re - Spejl helt u - den Ram - me og Glas - den er

jeg gaar fra Gil - de a'. Jeg tog for - le - den til Dok - lo - ren, og saa
 fix, ja, men kristelig Pen? Jeg har fyldt, „As - fal - ten“ med Gri - se - ri af den
 brø - de - lig Kær - lig - hed! Aa, en Kær - lig - hed, der vil va - re ved, enten
 Glas i tre Flasker Kro. Kan De fat - te, hvor Jour - na - li - ster dog holder
 Fan' me' for sta - bil! Svo - ger ra - ser vildt paa en Stol, der er halt med et

(Fransk Mel.)

si'er det A - sens - bœst: „Ser Du Voxværk, gam - le Svo - ger, det er
 mest pi - kan - te Slags!“ „O, syn - de - ful - de Svo - ger, det gør
 det gaar op el - ler ned!“ Ja, de pri - ser og de lo - ver den
 ud til alt det Sjøv? Jølhvad Mus - mann, Hjorthog Bau - er og de
 kvart Ro - ko - ko - ben: „Tænk, nu sam - ler hun paa Kob - ber, Væg - gen

egentlig ik - ke no'et, det gaar me - get hurtig o - ver, naar man
 saa - mænd ik - ke no'et! det gaar me - get hurtig o - ver, naar Du
 Grund - lov, vi har faa - et, det vil si'e, det gaar hurtig o - ver, naar de
 an - dre end har faa - et, det gaar me - get hurtig o - ver, naar de
 den er o - ver - saa - et, og det gaar sgu al - drig o - ver, om hun

ba - re so - ver paa 'et, selv om beg - ge Ben de
 ba - re ang - rer paa 'et, saa - dan no - get det gaar
 blot har so - vet paa 'et, det gaar for - bav - sen - de hur - tig
 ba - re so - ver paa 'et, saa - dan no'et gaar al - tid
 og - saa so - ver paa 'et! - Ja, i - fald at jeg var

so - ver, skal Du ba - re so - ve paa't!¹¹ *f*
 o - ver, naar man ba - re so - ver paa't!¹¹
 o - ver, naar de gaar hjem og so - ver paa't!¹¹ *D. S.*
 o - ver, naar man ba - re so - ver paa't!¹¹ *al Fine.*
 Svo - ger, sku' hun lig - ge og so - ve paa't!

Det sku' De snakke med en Læge om.

Nr. 8.

Allegro. *Theobald.* Potpourri.

1. At vo-re Dom-me-re kan
 2. Fred's-ber-re har sin vel-be-
 3. Zo-la har gjort sin Pligt og
 4. Bjørn-stjer-ne Bjørn-son han er
 5. Hr. Hel-des Hjer-te-lag til
 6. Vest-in-di-en er ken, men

ha-ve os til bed-ste, det tror jeg sgu med al Re-spekt for Høj-ste-
 kend-te stej-le Bak-ke, men Amtmand di-to-han er og-saa stejl at
 red-det Frankrigs Æ-re, at si-ge for saa vidt den Æ-re red-des
 stor, naar han „be-ken-der“ og naar han for Fredens Skyld i Krig mod Sverrig
 Tan-ner mig be-væ-ger! han g'jer en Sum til det The-a-ter, vi ej
 den er sgu'n-te bil-lig, de Sor-te slu-ger hver en Hvid, vi sen-der

ret, naar de har un-der-søgt Fru Bekkers dø-de He-ste, de
 ta', han med halv-an-den Læ-ge maat-te ta' til tak-ke, og
 kan, men Gul-mann er saa streng og syn's, han sku' lad't væ-re, Zo-
 gaar, men stærst dog, naar han pil-ler lidt ved Smaa-berns Tæn-der, det
 faar, og til Fredriksberg i-fjor den yng-re Oeh-len-schlä-ger, den
 did, aa, det er pin-lig, ak, Mac Kin-ley ej er vil-lig, han

kal-der det den sun-de-ste, den drøj-ste Ret. Aa, kom, lille Høj-ste-ret,
 san en A-dels-da-me før-ste Klas-se A. O, føj Barones-se,
 la han maa-ler Skiep-pen fald ud-i „Vort Land? Aa, Gud, lille Gul-lemann,
 tror jeg nok er Bjørn-sons Livs-sag for i Aar. Aa, kom, o Bjørn-son,
 æl-dre Ab-sa-lon til Kjø-benhavn i Aar! Ja, dels af Blaa-sen og
 sku' sgu hug-ge dem, mens det end-nu er Tid. Kom, Syd Ka-ro-li-na,

kom, lille Højtste-ret, kom! og spis paa Klampen - borg en Hest, der er død af
 fy Barones - se, fejl! at De med A - dels - rang gør Skra - e - Stu - e -
 Gud, lille Gul - le - mann, Gud! hvor - for ta'r De saa hvas Zo - la de haut en
 kom, B. Bjørn - son, kom! kom blot, Du gam - le Bjørn, vi har en Mas - se
 dels af Bronce, men nej! at tænke sig en Præst, en Sjællands Bisp til
 Nord Karo - li - na, kom! køb Ø - er - ne af os, I kan faa dem paa

Sorg, el - ler en, der fal - der om af ba - re Al - der - dom, og
 gang! om De, saa fin og skær, skal gaa og akæ - re dér og
bag? Det bli - ve kan hans Død, et saa - dant Hjør - te - sted! hvad
 Børn og saa - re man - gen Rod, træk ba - re ud, vær - s' - god! kom
 Hest, der ri - der i Ky - rads, i Trav paa Hej - bro - plads! Hr.
 Klods, de er nok værd at faa, der vox - er Suk - ker paa, men om

Spat og Mave - ka - tarrh, om det er sundt, hva' - bhart - det skul - de I vist
 døj - e det Be - svær eller hei - le - re la' vær! - det sku' De sgu ha'e
 Stak - len taa - le kan, véd De ej, Gul - le - mann, - det sku' De først ha'
 hit med Fil og Tang, men om Du har Ta - lang - det skul - de Du dog
 Hei - de, gaar det an, det er dog en sel - dre Mand, det skul - de De dog
 Suk - ke - ret er sødt, omde Sor - te ny - ser rødt det kan I al - tid

1-5.

snak - ke med en Læ - ge om! *f*
 snak - ket med en Læ - ge om!
 snak - ket med hans Læ - ge om!
 snak - ke med en Læ - ge om!
 snak - ke med hans Læ - ge om!
 snak - ke med en Læ - ge om!

Da Jens var ung.

Moderato.

Kildekønen.

Olfert Jespersen.

Nr. 9.

1. Jeg hu-sker, jeg skulde al-drig me-re i Sko-le
 2. Saa hu-sker jeg ty-de-ligt en Dag, det var Grundlovs-
 3. Ja, Jens var mit Liv, mit Alt, saa kæn og saa god og
 4. Er Ryggen end kro-get nu og skin-neen-de hvidt mit

gaa, jeg hav-de for før-ste Gang min lan-ge Kjo-le
 dag, Kong Fred-rik fra Slot-tet glad saa' paa de man-ge
 glad, Ak, Kri-gen den kom, og vi to maat-te skil-les
 Haar, jeg fø-ler dog ungt ved Tan-ken om de un-ge

paa. De sa', at jeg var saa kæn, ju knap til at kende i -
 Flag. Først sang vi, saa vin-ke-d han, an-dag-ti-ge lyt-ted'
 ad, han hav-de jo in-gen Ro, han vil-de i Kri-gen
 Aar, den-gang da jeg skænked ham min Kær-lig-hed og min

rit.
 gjen men det sa' - e dog in-gen nær saa sødt som Jens, min Hjer-tens -
 vi, Kong Fred-rik sag-de: „Tak, Børn, Tak, og mor Jer godt i Ti-vo -
 med, jeg lod, som jeg var kæk, den-gang jeg sa': „Min Ven, tag kun af -
 Tro, nej al-drig smil-te So-len skønn're, end den smil-te til os

- a tempo

ven. Ja, pæn det var jeg i An-kei-sko, med Straashat og Kri.no-
 li^u Og rundt omkring jub-led Folk og lo og sang, som om de var
 sted^u Fra Kvæsthus-ga - de af - sted de drog, helst vil - de med ham jeg
 tol Vi troe-de, Vej - en saa aa - ben laa, og Dan-sen let nok at

rit. -

li - ne, den før-ste Vals dan-sed vi, vi to, for jeg var johans sto-re Ku-
 ga - le, jeg syntes, at det var till os to, at Kong Fred-rik holdt he-le sin
 dra - ge, men Jens saa frej-dig til Hu-en tog: Du skal se, jeg skal komme til -
 træ - de, vi troe-de, Him-len var al-tidblaa, ja og Li-vet kun Sol-akin og

- a tempo

si - ne. Den Dans mig al - drig ud af Min-de
 Ta - le. Hvor alt var skønt i Li - vets grøn-ne
 ba - gel^u Det staar mig klart, som var det sket i -
 Glæ - del Vi Gam - le bed - re den Slags Ting for -

Fl.

gaar, da Jens var ung, og jeg var sex - ten Aar! da
 Vaar, da Jens var ung, og jeg var sex - ten Aar! da
 gaar, da Jens var ung, og jeg var sex - ten Aar! da
 staar, men Jens var ung, og jeg var sex - ten Aar! men

rit. - - a tempo

1-4. Jens var ung, og jeg var sex - ten Aar. *p*

Da Thrane gjorde Arne til Direktør.

Tempo di Valse.

Theobald.

Olfert Jespersen.

Nr. 10.

1. „Læs først her - u - den - for vor
 2. „Hvem er den Of - fi - cær, der
 3. „Hr Nei - ien - dam bor her - skal
 4. „Her fra Fre - gat - ten dér Thor
 5. „Hr Las - sens Ka - ta - kom - be
 6. „Dér har vi Jen - sen, vo - res

Ti - vo - li - pla - kat, læg saa halvtreds i det - te Tælle -
 staar i Gal - la - dragt? „Men véd De ik - ke, Hart - man har ved
 vih - te ha' et Stenk? „Har Ti - vo - li da og - saa Re - stau -
 Jen - sens Skri - ge - pi'er! „Hvad si - ger Pa - stor Dye - kær dog til
 er jo no - get skral, men La - sen har en sjæl - dent heldig
 fer - ste, sto - re Bud! „Nu rin - ger det, Hr Thra - ne, nu skal

ap - pa - rat, ik - ke sandt, det er snildt! sa' Thra -
 Por - ten Vagt! - husk nu det, un - ge Mand! sa' Thra -
 ran - ter, tænkt! „Ja, et Par, en tre - fem! sa' Thra -
 sli - ge Pi'er? „Dycker kommer der ej, sa' Thra -
 Hjør - ne - skal! „Er han snild? „Ge - ni - al! sa' Thra -
 vi vist ud! „Det har slet in - gen Hast! sa' Thra -

ne. „Hvem er den hvi - de Mand paa Sej - len? „Kæ - re Ven, det
 ne. „Maa jeg hen - le - de De - re - ses Op - mærksom - hed paa
 ne. „Og det - te her er Wi - vels Taar - n - pa - vil - lon, jeg
 ne. „Jeg syns jeg her' Mu - sik! „Det' sel - ve Jo - a - chim, og
 ne. „Carl Luud paa ham jeg og - saa sæt - ter me - gen Pris, men
 ne. „Vi ved Bo - de - ga godt kan sid - de lidt end - nu, for

er jo vor be - røm - te gamle Vol - ker - sen! " „Er det
Havens u - al - mind' - lig smukke Ro - sen - bed! " „Maa jeg
tror, hanskal ha' Paa - læg paa i næste Sai - son! hvad syn's
De kan og - saa faa Carl Lumbyes Ra - da - tjim! " „Bli'er han
han Be - ta - ling ha - ve vil i A - len - vis! " „Vil han
Klokken er jo Gud - ske - lov ej 1 end - nul! " Maa nu

meno mosso

vir - ke - lig det! " sa' Ar - ne - „Nu spilles Pjerrot af Hr
ta' en Lev - køj! " sa' Ar - ne - „I Tilfæl - de af me get
De? " „Jo be - vars! " sa' Ar - ne - „Hvad er det dér? " „Aa, det er
al - drig for - kølet? " sa' Ar - ne - „Og dér er Ba - ber Heints A -
det! sik - ken Rad! " sa' Ar - ne - „Og her har vi en min - dre
jeg g'le et Glas! " sa' Ar - ne - „Saa flink en Mand har jeg ej

Busholm jun., maa - ske er Os - ear Lar - sen nok saa lun, hvad syn's
gunstigt Vejr vi Fo - re - stil - ling gi'er paa Plæ - nen her, det læ - ber
Nimbs Di - van! " „Men hvad be - ty - der det dér: Au ca dran? " Det er
kva - ri - um, dér svømmer Guld - fisk om i Sø - be - skum! " Er det
Va - ske - bjørn! " „Nøi De kan rigt! nok o - ver - ra - ske Bern! Er den
truffet før, Ku' De li' at væ - re min Med - di - rek - tør? " „God I -

De? " sa' Thra - ne - „Li' som Det! " sa' Ar - ne.
op! " sa' Thra - ne - „Ad den Mast? " sa' Ar - ne.
fransk! " sa' Thra - ne - „Er det det! " sa' Ar - ne.
sandt! " sa' Ar - ne - „Gu' det ej! " sa' Thra - ne.
dyr? " sa' Ar - ne - „Den er laant! " sa' Thra - ne.
dei! " sa' Ar - ne - „Det' min e - gen! " sa' Thra - ne.

Blæse et Stykke.

Tempo di Mazurka.

Anulie.

Olfert Jespersen.

Nr. 11.

1. Sid - ste Vin - ter jeg gjor - de Be - kendtskab i
 2. I en rask Gar - ni - sons - by, en Knu - de - sta -
 3. Men nu Ei - nar Christi - an - sen kan hol - de Ba -
 4. I - blandt an - dre Me - ri - ter har nu So - phus

sto - re Rø - de Vej - re - mø - le Kro med en Svend, nej en Mester, der
 lions - by, go - de gum - le Fre - de - rits, saa' det galt ud, min Sandten, hvis
 lan - een paa Hr. Holbergs Skue - plads? Han vil spil - le det bed - ste, det
 Rit - ter faaet Sej - lads paa Sø - er - ne. For ti Kro - ner for Li - vet et

sad i et Or - ke - ster, hvor han spil - le - de O - bo. Han var sad, - hvor det
 ej Komman - dan - ten holdt en væl - dig streng Ju - stits. Mi - li - tær maa man
 vil jo de fle - ste, O - laf og - saa lidt Ba - jads. Ex - tra - fin Di - sel -
 Prikort til Ski - vet, det er næsten rø - ren - de. Hvis i Aar det saa

led, naar han spil - led Ga - lop! og ved et Glas Vin ku' han
 dér ej ved Vagt - p'ra - den se med et Pi - ge - barn, hvis da
 plin det er Ei - nars Pro - gram, Ko - ry - fæ - er - ne er paa
 gaar, - hvor - for sku' det ej gaa! - næ - ste Aar maa - ske g'ber han

ge - re Grin, saa man rent ku' søde ham op. Jamen paa O - bo var han
 ej det Skarn er hans Ring - for - lo - ve - de, men med Bløge paa kan de
 Tæ - er - ne, de vil gla - de ly - stre ham, i før - ste Øj - e - blik de med
 fri Souper, det vil han da tæn - ke paa, nu er han kun Vært ved en

(Gammelt Thema.)
blæser.

dog mest go', han var li - fre til at tryk - ke! Ra da da da da!
 saa - mængd gaa til Mu - si - ken gan - ske tryg - ge: Ra da da da da!
 fuld Me - sik Al - le sn - sker ham til Lyk - ke: Ra da da da da!
 Vandkon - cert mel - lem Sva - ner - ne, der dyk - ke: Ra da da da da!

Ra da da da da! Ra da da da da! Ra da! Uh, jeg var væk, men
 Ra da da da da! Ra da da da da! Ra da! Da'en ef - ter kan saa
 Ra da da da da! Ra da da da da! Ra da! Da'en ef - ter blæ - ser
 Ra da da da da! Ra da da da da! Ra da! Hans Ak - tio - næ - rer

han blæ - ste mig jo kun et geval - digt Styk - ke!
 Jens al - tid blæ - se Pi - gen et læng' re Styk - ke!
 de nok Christiel - nar - jan - sen et stør - re Styk - ke!
 kan' dan - te si - ge, han kun blæ - ser dem et Styk - ke!

Jeg kan tydelig se Sverrig.

Allegro moderato.

Olvert Jespersen.

Nr. 12.

Hansen.

1. Ca - mil - la hav - de al - drig no - gen - sin - de væ't i
 2. Jeg næn - ned ej at si - ge hen - de mod, det Lam - se -
 3. Vor Fro - kost hav - de vi til - læs for - tæ - ret un - der
 4. Og det blev mærkt, og So - len den sank ned bag grønne

Skov'n, - naa, - hvad gør jeg, jeg ri - ver mig og ta'r en Ka - per - vogn, en
 ben, naar hun ku' tro det, ra - ged det jo ej en an - den en. „Ja -
 vejs, og Re - sten spi - ste vi paa Ør - holm, kaldt det danske Schweiz, vi
 Lund, jeg hav - de hun - dred Gan - ge kys - sed Mil - les Ro - sen - mund, jeg

køn Klat Smør, sex Æg og Pøl - se, - det ta'r hun paa sig, jeg
 vel, min Pi - ge, Sver - rig lig - ger tem' lig tæt her - ve'! Her
 sang om - kap med Fug - le - ne og hvil - te paa en Bænk, og
 var saa glad og vid - ste knap, paa hvad Ben jeg sku' staa, saa

Snaps og Prop - pe - pen - ge har i Lom - mer - ne paa mig.
 skal vi lk - ke - ha' os et Glas is - koldt Øl paa de'!
 af og til der Gud - ske - lov faldt af et lil - le Stænk.
 køb - te vi en Spor - vogn og gik beg - ge o - ven - paa.

Mil - le var saa glad, og Kin - den stod i Glad, og
 Vi stod af ved Tu - borg, vi fik tven - de Glas, de
 Mid - da - gen paa Skods - borg, Sup - pe, Torsk og Steg, min
 Maa - nen den var op - pe, mens vi ker - te ind, og

Hjer-tet hop-pe - de som Sun-dets Bøl - ger, hun
tren-de blev til en syv - ot - te Styk - ker, vi
Mil-le var i - sær til - freds med Tor - sken! - hun
det var jeg og Mil - le saa-mænd os - se, og

spurg-te, og jeg sva - red, aa, Gud, hvor hun var sød, aa,
sat - te os paa Vog - nen, jeg var saa vel - til - pas, og
hav - de ik - ke no'en af Øj - ne - ne fra mig, før
Mil - le læ - ned Ho' - det op i - mod min Kind, og

saa for-færd' lig sød, den-gang hun Øj - e fik paa Hveen, men
lil - le Mil-le hun var dob - belt ro - sen-rød og sød, hun
u - den-for vi sad med Kaf - fe og lidt Til - be - hør, da
mens det sø - de Bar'n ved min Bar'm bliu-ded' ind, jeg

al - ler sø - dest, da hun knej - ste paa det e - ne Ben: „Gud
saa' mig smt i Øj - et ind, saa jeg sa: „Pi - ne - ded, nu
sa'e vi beg - ge, mens vi blan-ded' Cog-nak med Li - ker: „Næ
sang i Mær - ket ud, i - mens jeg fik en Øl med Pind: „O,

(Svensk Nationalsang.)

Pe - ter, jeg kan ty - de - lig se Sver - - rig!¹
syn's jeg selv, at jeg kan skim-te Sver - - rig!¹
Gud, hvor man kan ty - de - lig se Sver - - rig!¹
Mil - le, jeg kan ty - de - lig se Sver - - rig!¹

Kærligheds-Duet I.

Moderato. *Theobald og Johann.*

Olfert Jespersen.

Nr. 13.

1. *T.* Ak, mit stakkels gennemskudte Hjærte, det har
 2. *T.* Jeg har ganske vist før sagt: Gud fri mig for at
 3. *T.* Hvis for Po. e. si Du ej er San. sen, skal jeg
 4. *T.* Vi vil gif. te os, saa snart vi kan de! *J.* „Jeg vil

væ. ret med i fir. og - treds, - ja, i fle. re Slag, men nu først
 bin. de mig til Kvin. de - ken, men nu fandt jeg Dem, og kan De
 og - saa kræ. se op for Dig! *J.* „Gud, det glæ. der jeg mig til, Hr
 gær. ne, li. saa snart Du vill! *T.* „En Ser - van. te faar jeg af min

er det ramt i Plet. er E. ros nu til - fred! Hjærtet kan paa mange Maader
 li' mig, aa, saa nægt mig ik. ke Fin. de - len! Jeg for. langer ik. ke sto. re
 Han. sen, hvad vil De saa læ. se op for mig? *T.* „Jeg skal vælge no. et af Rang. per.
 Tan. te, ja. og On. kel han har før spædt till. Naa, jeg selv, jeg har jo da for.

dik. ke: Tik - Tak, Snik - Snak, Nej Tak, Jo Tak, jeg har aldrig turdet
 Sa. ger: Skøn. hed, Æm. hed, Mild. hed, Godhed, Kærlighed i Liv og
 so. ner: Ben. zon, Brænd. sted, Kre. sjan Vester. i. tem Vilhelm & ster.
 re. sten Red. kam, Gui. tar, Haandklæ. er, Dy. ne, det da noget af et

fri, nej, i Kjø-ben-havn jeg tur-de ik-ke, Val-by,
 Død! Vil De vi-de, hvad i-sær mig sma-ger: Lobs-cow's,
 bro! Jeg skal bæ-re Dig paa San-gens To-ner: Wey-se,
 Bo! Ja, saa mangler det jo blot, at Præ-sten si-ger:

Brendshøj, Hu-sum, Em-drup ind-be-fat-tet med der-
 Tyk-mælk, Klip-fisk, Mør-brad, og Ju-le-af-ten Ri-sen-
 Hei-se, Ol-fert, Horn'mann, ham der skrev, Dengang jeg
 Han-sen, Du skal væ-re Din Jo-han-ne huld og

i. „Nu vil jeg fri i Dy-re-ha-ven, si-ger De
 grød!“ „Ja, er det alt, hvad De vil ha-ve, ja-men, jeg
 drog!“ „Gud, det er dér, at der staaer „Pi-ge!“ det maa for
 trol! Ja saa er Du min lil-le Ko-ne, naar han har

rit.
 Nej, gaar jeg i Gra-ven! Kan De næn-ne, det sku'
 kan skam og-saa la-ve Bjer-ne-skin-ker, fyld-te
 Dye-kær ej vi si-ge til hin-an-dent! „Det var
 faaet halv-an-den Kro-ne, og vi saa ba-re Præ-sten

a tempo
 hæn-de!“ „J., Nej, det bej-er jeg mig for!“
 Fin-ker!“ „A! det bej-er jeg mig for!“ *f*
 Fan-den! naa, ham bej-er jeg mig for!“
 sva-re: *Bregge.* Ja, det bej-er jeg mig for!“

Kærligheds-Duet II.

Allegro moderato.

Hansen og Amalie.

Potpourrie.

Nr. 14.

1. *H.* „Véd De, hvad der mig i Gaar i Dremme hændte?“ *A.* „Det var i
 2. *A.* „Skam Dem no'et, at De kan drømme saa dan no - et!“ *H.* „Ej mi - ne

Drømme?“ *H.* „Be - var's i Dremme! At en rig - tig yn - dig Pi - ge, som jeg
 Drømme er el - lers sm - mel Ja - men, den - ne Drømer mig til Ho - det

kendte, ved min Si - de laa og tryk - ke - de min Haand. Hun var
 gaa - et, og dér sid - der den og gør saa dej - lig ondt. Vær den

af de but - te - de, rig - tig sø - de, nut - te - de, med to Smi - le - hui - ler i hver
 lil - le but - te - de, rig - tig sø - de nut - te - de, som jeg sta - dig ud - i Dremme

Kind, — med to Øj - ne, hvor i laa søg - te Kær - lig - hed med K, den, der
 ser, — ku' De li - de, at det var os det lyk - ke - li - ge Par, saa be -

gaar til Hjør - te - ro - den ind!
 he - ved jeg - jo ej at drømme mer!“

H. Aa De skul - de ba - re set, A - ma - lie, hen - des hvi - de
A., Syn's De virk' - lig, ra - re Han - sen, skal je'?" In - gen Dik - ke -

Arm og smukke Tal - lie, ja, hun sku' min Sand - ten haft Me - dal - lie,
da - lie, min A - ma - lie!" A., Tror De virk' - lig, at vi bli'er A., lyk - sa - lie?"

hvis jeg var De - par - te - mom - se - chef! Og hvem tror De
det kan Du la' Fand' nbar - be - re mig paa!" A., Jo, mit Ja - ord

var den se - de Pi' e!" A., Det er da' - te godt formig at vi ei' Pi - gendér iden
lig - germig paa Løben!" A., O, A - ma - lie, jeg si'er Tak for Sæben! jeg vil gi' Dig

hvi - de Særk var De - res Fars og Morses Mesterværk!" f
Bru - de - særk, og saa af - sted til den først - den bed - ste Kirk!"

Det maa man ikke.

Allegro moderato.

Olfert Jaspersen.

Hansen.

Nr. 15.

1. Jeg har
2. Hvad Carl
3. Jeg vil
4. Ken - der
5. Prak - tisk

Lyst til, - jeg har haft det al - le Da - ge, naar jeg lækker sul - ten kig - ger paa en
E - waldskriver og Hr. Han - sen si - ger, det har slaa - et o - ver maa - de dy - be
spyt - te i en Sporvogn, hvor jeg ly - ster, skal jeg sti - ge om, saa spør' jeg ik - ke,
De A - ni - na? Hun er køn, men freg - net, men de Fregner, De sku' se, hvor de det
er jeg, faar jeg Hul i mi - ne Lom - mer, sæt - ter jeg som Ræ - gel Hul - let sammen

fin Kon - di - tordisk, saa at stik - ke Tom - mel - tot - ten i en Ka - ge for at
Rød - der i min Sjel, nu vil jeg el - ske syv - og - tred - ve køn - ne Pi - ger og saa
hvor jeg helst skal staa, staa i ti - me - vis i Reg - ne - vejr paa Ø - ster, næ, saa
lil - le A - sen klov, jeg i Mandags saa, hun svipped' op i Heg - net, saa vilde
med en Knap - penaal, men jeg er distraet, naar jeg i Sel - skab kom - mer, hæl - der

se, om den er rig - tig sprød og frisk, jamen, det maa man ik - ke! Jeg har
Da - gen ef - ter sky - der jeg mig selv, jamen, det maa man ik - ke! Sæt - te
vil jeg Vognen før i Mø - de gaa, jamen, det maa man ik - ke! Skif - te
jeg jo og - saa ta' min Fro - kost dér, jamen, det maa man ik - ke! Hun sin
tit jeg Flø - den i en Suk - ker - skaal, ja men, det maa man ik - ke! Jeg i

al - tid Lyst at by - de Stin - ka - do - res i xo' - lo - gisk til de Dyr, der ej maa
 Ur - te - pot - ter u - den for i mit Fag, og saa fla - ge paa min Fødselsdag med
 om og rej - se ei - sker jeg for - re - sten, tog en Tur med Drachmann til det fjer - ne
 Kaf - fe drak, i mens hun grin - te a' mig' li' som Te - le - fo - nens Da - mer, Fanden
 daarligt Ps - re eye - le vil paa Gangstien, ta' i Sko - ven i Motorvogn, skendt jeg er

(Strofe af Pas de Quatre.)

fo - res, og saa ta' Man - den fra He - sten ned og sættemig selv i Ste - det der.
 Split - flag, og jeg har tit i en lang - som Sporvogn lyst til at spejle et Æg el - ler
 Ve - sten, men saa var det, at jeg fik Lyst til, for at vi - se Drachmann Hon -
 ta' mig, aa, naar I si - ger „Op - ta' - et“ faar jeg Lyst at knæk - ke Hal - sen paa
 angst i'en, og jeg vil se Dagmar Han - sen indenfor Voldene, ferend humbl' r'an - ti -

for, og ta' Springvands Fød - bød midt paa A - ma'er - tor, ja - men, det
 tre, og dres - se - re He - ste for La - va - ter Lee, ja - men, det
 ner, at ta' til Kjø - ben - havn og klø en Re - dak - tør, ja - men, det
 Jer, og si - ge Bår - den - fleth op - rig - tig, hvad han er, ja - men, det
 kvert, og jeg vil al - ler - helst de u - fo - to - gru - fert, ja - men, det

Tale.

maa man ikke Det er Fan'ne noget
 rigtigt Svineri, men det maa, det maa man ikke!
 maa man ikke Det er piske mig
 ingen Maner, men det maa, det maa man ikke!
 maa man ikke Det er Sata gale mig
 et stramt Stykke, men det maa, det maa man ikke!
 maa man ikke Det er Fanden telefonere
 mig et stabilt Stykke, men det maa, det maa man ikke!
 maa man ikke Det er Fanden fotografere
 mig Idioti, men det
 maa man ikke staar stadig i Bladene, at det maa, det maa man ikke!

Da Peter Hansen gik af.

Moderato.

Theobald.

Mel. af „Geisha“

Nr. 16.

1. Der dæk- ket var til dem, der spil- ler ik- ke blot til Lyst, og
 2. Og Bor- det det staardækket kon- ge- ligt i He- ste- sko, til
 3. I ven- ne- sæ- le Ord har Dan- ne- skjoldVel- kommen budt, der er

dem, der spiller paa lidt me- re el- ler mindre Røst, til dem, der spiller Kunst og dem, hvis
 saadannøtsom cir- ca henved hundre- de og to, at Spidser- ne de mangler er der
 in- gen Ta- ler holdt, men Munden læ- ber u- af- brudt, da pudser Pe- ter Næ- sen, rej- ser

Kor
 Spil er Muskel- spil, til dem, der spil- ler rent ad Hel- ved' til. Til al- le før- ste
 nix at ge- re ved: den pri- vil- ge- re- de U- passlig- hed. Ja, Sygdomer des-
 sig saa fra sin Plads og rømmer sig og slaarsaa paa sit Glas. Naar han paa Glasset

Theobald.
 Rangs, der dækket var paa lange. I Spidsen kom Thea- te- rets Mi-
 værre: jo al- le Menn- skers Herre! Til Høj- bordsætter Dan- meskjold Bal-
 slaar, Vel- ta- len- hed man faar. „Højt - sø- re- de, no- tab' - le For-

Kor. *Theobald.*

ni-ster, Næ Her-re-gud, at han var med den øj - e - go - de Sthyr! Og
 let-ten, og saa er der dog no'nder si'er Bal - let - ten bli'r for - samst. Hans
 samling! Aa, saa dan no - get si'er nu Pe - ter Han - sen Sa - tans godt! „Vel

fle-re af os dyg - ti - ge Ko - ri - ster, der nok med Ti - den dri - ver det til
 Beckmedhe - le Sta - ben er paa Pietten, og de faar Landets bedste Mænd til -
 er jeg ungmen fs - ler mig som Gamling, De skan'te ta' Demner, men jeg maa

Kor.

no'et. Ak, tor - ne - fuld og trang er Kun - stens Trap - pe - gang.
 bords. Tænk blot, Bal - let - tens smaa saa væl - dig højt paa Straa.
 gaal! Aa, Hel - le - dus - se da, vil Pe - ter nu gaa a'!

Theobald.

Dan - ne - skjold i dross og Pe - ter i sit Es, og Pe - ter tog sin ny Hat
 Sthyr er forsigt - nert, men læn - ge før Dea - sert muntert Paa - si - a - ren
 „Ja - men Dan - ne - skjold har I jo i Be - hold, saa for - stummer Kla - ger -

paa, og fle - re Or - dens - baand, og ved sin høj - re Haand, han
 gaar: „Sig mig, De min Smaa, har De væ - ret paa
 no, han har lo - vet mig, at han vil sæt - te sig

vid - ste ej, hvem han sku' faa, for Fru Hen - nings - sag - de
 man - ge Bal - ler nu i Aar? Snart Or - de - ne fløj
 me - re ind i Sa - ger - ne, Og Pe - ter gik sin

Nej, Fru Ec - kardt vil - de ej, Fru Thom - sen sku' til
 let om Thea - te - rens Bud - get, om Feu og To - i -
 Vej, de an - dre svin - ged' sig, Ba - ron von Aa - ben -

Bal og Si - mon - sen til Knald, Brun sy - ge - meldt den
 let, om Tyll og om Kor - set, Ma - ce - beth og Ha - me -
 raa med Li - ne let paa Taa, Stald - jun - ker Im - mer -

Dag og A - ger - holm for svag, og Ro - strupsun - ge Søn var endnu lidt for
 let, om Hørrings Ka - bi - net, om Pe - ters Reg - ne - brædt og omden næ - ste
 grøn med Fru - ken gan - ske ken, E - tatsraad Kna - ske - baj med Frøken Did - lum -

Kor.
 grøn! Aa, det un - ge Menn'ske er jo dog saa køn!
 Ret! - Aa, ja der er saa - gu Ben i vor Bal - let!
 daj Aa, ja det var s'gu et Bal med Hom - me - laj!